

Rumi Enikő

ÁHÍTAT

Korgó hang vonszolta tovább
az összetört test mögött a délutánt.

Nem volt benne semmi
méltóság, méltatlanság,
vagy aminek illene lenni
egy úgymond megnyert csata után
egy hadvezérnek.

Ha egy kérdése még lehetne,
mielőtt hajnalpír színezte szemére leszáll az örök este,
azt felelné magának: igen.

A végtelen éhség, a csalódás,
a hiányos fokú létraként csábító kihívás,
örökös párbaj, vagy utolsó lehetőség,
a rettegés, a bizonytalan ottlét,
a sok elszalasztott légyott,
az, hogy saját árnyékaként hajszolta,
de soha nem érte utol, és nem érte be
azzal, amit megkapott...

Mégis feloldozza meggyötört szívét,
hogy e sok értelmetlen küzdés megadta végül
az áhítatot.

PYGMALION

Fürkésző kezével,
melyben, akár a keblem, talán én is épp elférek,
telhetetlen szépséggel vonja be arcom. Azt hiszi, nem félek,
hogy épp e test, e lefegyverző báj az, mi mindkettőnket
a halál játékszerévé tesz.

ÚTON

Moha sarjad a házak tetején.
Cseppfolyós fény a templomtorony.
Kézen fogva térdelnek imára
pléhkrisztusok lábához a hegyek.
Sajgó liliomszál.
Vajúdik s elvetél.
Hűvös hegyi patakok vizében
fürödj meg, Románia.

ELŐHÍVOTT UTÓPIA,
AVAGY UTÓFESTETT SZÉPIA

Egy titkos társaság
kirúgott titkáráként
orrvérzésnyi csend,
vagy színvak pipacsmező
volt az életem.

Nem bánom! Ezek szerint
valaha létezett a titkos társaság,
és valamiért orrba vágta
(biztos eljárt a szám)
és valaki, helyettem,
láthatta azt a pipacsmezőt.

Selyem opálos hangja
metszi ki belőlem az emlékek szagát.

Homo Deus sorozat (150 x 124 cm)